

ЕКОНОМІСТ

Газета Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана
№ 6 — 7 (1481—1482) e-mail: economist@kneu.edu.ua Березень 2017 р.

Свято

● Свято

● Золоті ключі

● Вітаємо

● Справи
профспілкові

● Славетні
імена

● Дозвілля

Доб жінки!
Вітаємо вас зі святом!

Нехай життя буде багатим:
На здоров'я і на силу,
І на доленьку щасливу!
На яскраві довгі роки
Без турбот і без мороки.
На прибутки і достаток -
На фінансовий порядок!
На підтримку і повагу,
На рішучість і відвагу,
На тепло і розуміння,
На удачу і везіння.
На шикарний стиль та моду,

Елегантність і на вроду!
На круїзи при погоді,
Відпочинки на природі.
На розумне, добре, вічне,
На строкате й різнобічне,
Словом - на усе прекрасне,
На постійне й своєчасне!
Зичим успіхів й визнання
І великого кохання!

Чоловічий колектив КНЕУ

Від любові народжується любов

Традиційна поетична сторінка присвячена святу весни, як завжди пронизана промінчиками кохання, добра, ніжності. Авторська підбірка творчих талантів університету створює атмосферу оптимізму, піднесеного настрою і бажання жити.

Коли весна бує і цвіте,
І дефіцитна майже кожна мить...
Сказати хочеться, насамперед, про те,
Що не болить, а болісно щемить.

Забродить скоро у берегах кров
І розтривожить серденько моє.
І не важливо — це кохання чи Любов,
Важливо, що Вона у мене є!

Коли весна бує і цвіте.
Але сніжок де-інде ще лежить,
Сказати хочеться, насамкінець, про те,
Що не щемить, а все-таки болить!

Болить і серце — рве від почуття,
І дні-хвилини радість нам несуть...
Життя — це мить, але таке життя —
Це Богом дана первозданна суть!

Дмитро Лук'яненко

І ароматно вечір віє,
І поле вогко зеленіє.
В воді озерець дощових
Рум'яний світиться відтінок
Забутих тучею хмаринок
І сині плеса серед них.

О час небесного спокою!
Твоєю легкою красою
Як жадно упиваюсь я.
Як у тонке твоє палання,
В твоє зникоме розцвітання
Ввілялася б душа моя.

Володимир Свідзінський

Бринить весна життєвим цвітом,
А я милуюсь білим світом.
І кожен рік, неначе вперше,
Так радісно стукоче серце!

Співає радісно пташина,
Її чарівна пісня лине,
Відлунюється десь далеко...
Аж ось до нас летить лелека.

Шукає місце для гніздечка...
Не треба зайвого словечка,
Як птаха вірить, і ми повірим —
Всі наші весни будуть в мирі

Цвітуть каштани...
Сиплються від вітру
Пелюстки білі весняних свічок —
Так відлітають мої давні мрії,
Що не збулись...

В мить сходяться в танок,
Щоб серцю нагадати
радісну подію,
Щоб душу надихнути
пісню буття:
«Поглянь, ось паросток!
Ось... — проросло, що сіяла...
Невже сліпа?
Час все змінив... Нове Життя!»

Пронзительная правда о себе
Мудрее разума, сильнее воли...
Бессилие... хотеть, творить,
Быть кем-то в собственной судьбе...
И мысли... словно серные пары,
Что истекают из вулкана боли...
Страданий полон воз...
Как вата, горы малодушья...
Час... вроде бы прошел...
Не час, а год... Не год, а годы...
Страх?... Стыд?... Позор?...
Что?
Неисполненные обещанья...
И ты, усталый путник, одинок...
Под сенью прошлого
Среди развалин жизни гордой...
Крушение идиологов
Под лживый аккомпанемент подсказок...
Фальшь вперемежку с правдой...
Причесанная... без покров... суэта...
Безжалостность переоценок...
И жесткое срыванье масок...
И неотесанная... сердца... простота...
Жизнь с привкусом любви,
Разлитая по миру...
Слезам радости... по каплям...
Жизнь... Жизнь... Жизнь,
Что сокровенным дорожит
И сохраняет тайну вечной тайной ...

Тамара Куценко

ДУБ И БЕРЕЗКА

Прямо у дороги старый дуб растёт.
Он шатром раскинул могучую крону,
Пусть уставший путник в тени отдохнёт
И продолжит снова путь нелегкий к дому.

Рядышком берёзка юная стоит,
Кланяется дубу на сильном ветру.
Трепетно листочками своими шелестит,
Восход солнца радостно встречая поутру.

Величаво в небе плывут облака,
По ходу изменения очертания и цвет.
Так и вечности течёт бурная река,
Выделяя из потока жизни раритет.

Жизнь тебе дана мгновением вечности
Быстро промелькнул все ее года.
Часто пребывая в наивной беспечности,
Даже и не думаем об этом никогда.

Галина Копил

Вдивляючись в вічі сімейного фото,
Обличчя красивих шасливих людей,
Що світяться лагідним сонячним блиском, —
У миті божественним радісним днем,
На цій фотографії дивляться в вічі.
Я бачу в них мудрість в очах дідуся,
Надію в бабусинім ширім намисті,
Жінок молодих соковиті вуста,
І діток у сонячних променях чистих.
В надійній бабусиній добрій руці,
Онучок довіру долонню тримає,
І ніжне тепло усіх трьох поколінь,
У колі життєвим малюк замикає.
Ця мить зафіксована чітким життям,
Що плине своїм нескінченним потоком,
І буде завжди оживати душа,
Вдивляючись в вічі сімейного фото.

Акварельною краплиною задзюрчала вже весна,
А в зимовому ще небі лежить сніг на куполах...
Я проходжу через двері сон-дерев і голих віт,
Заглядаю в вікна долі, що зберіг останній сніг.
А Собор дає надію, в душі радість виграва...
Акварельною краплиною задзюрчала вже весна...

ЄДНАЙМОСЯ!!!

Вкраїна-мати посилає дітям
свої скрижалі мудрості і нам
Кладе під ноги стежку визначальну
на встеленій дорозі каяття:
За біль, за горе, за небесну сповідь,
за мир в обіймах брата і за час,
Що невсипущим птахом відлітає,
і пам'ять збурює в теперішніх боях...
Ми — твої діти, рідна Україно,
несемо ті скрижалі у думках.
В руках — завзяття маємо всесильне,
любов до Батьківщини — у серцях.
Єднаймося у стрімку річку долі,
що живить щедро береги
Країни щастя і любові
й веде до ширих почуттів.
Ми сильні єдністю і прагненням до щастя
Вкраїнонько, дай сили нам в цей час
Духовно об'єднатися, і нині
підняти скрізь свій жовто-синій стяг!!!

Тетяна Блудова

Евгеній Трусев

Грустить не сложно, сложно улыбаться,
Сберечь цветы в душе-теплоте:
Бурьян убрать, не дать укорениться,
Не позволяя над душой глумиться.

А если вдруг прорвется грусть-бурьян,
Незванным гостем радость заслонив —
Тогда ищи в себе изъян,
Что вовремя его не устранил...

ЛЮБОВ — КОШМАР, ЛЮБОВ — НАРУГА...

Любов — кошмар, любовь — наруга,
Любов — насмешка над собою...
Як день і ніч — одна і друга,
Як серця зміни — перебої...
П'янить очима перша нині —
Екстазно-молитовна туга,
А завтра в буйному горінні
Шумить, бушує вихром друга.

Василь Елланський

ВЕРНЫЙ ТАКТ

Была иль нет? Да ну её!
Совсем с ума свела...
На первом плане у неё
Сердечные дела.
Любовь, любовь... А что любовь? —
Она как тень крыла —
Твой мир перевернет собой:
Была иль не была?!

Пытаешься найти ответ
Во мраке, где ни зги, —
Ищи в конце тоннеля свет,
Себя превозмоги...

Вселяет разум боль и страх,
Стон: «Быть или не быть?»
А сердце Верой держит такт:
Любить, любить, любить!
И побеждает жизнь собой
Сомнения и страх,
Когда главенствует Любовь
Во всех твоих делах.

* * *

Добрый ранок! Добрый ранок!
Подивись, який світанок:
Світлий, радісний і чистий,
Сяє сонце променисте,
Весело пташки співають,
На добро всіх надихають.

То ж і день хай буде світлим,
Щоб надії в душах квітли,
Щоб до подвигу готові
Сповнилися серця Любові,
І птахи співали, й діти,
І був мир у всьому Світі!

Людмила Рінгіс**ВЕЛИКДЕНЬ**

Христос Воскрес! Христос Воскрес! —
Співає все довкілля.
Із серця лине до небес
Вся радість і весілля.
А дзвони дзвонять і гудуть —
Веселі, великодні.
Турботи й сум десь геть ідуть,
Буденний глум, злигодні.
Цвіте весна, а з нею знов
І серце розквітає.
Душа у сяєві обнов
Світ широко обіймає...
Дівчата, як квітки, — «жучка»
Виводять коло церкви.
Любов до ближнього палка,
Поки життя не смеркне.
Христос воскрес! — лунає скрізь.
Радіють сонце й ниви.
Коли б не було більш вже сліз —
І всі були щасливі!

Олександр Неприцький-Грановський

* * *

Відчиняю в оселі вікна,
Щоби в них залетів свіжий вітер
Весняний...
Відчиняю в оселі вікна,
Відчиняю їх радо навстіж,
Навстіж дню, щоби широко
Зраділо весняному збентеженню серце...
Невідомому чи призабутому...

Як до серця впустити щастя,
Якщо серце йому не відкрито?
Як до серця достукатись щастю,
Якщо біль а чи щем не пізнати?..
Як тепло пізнається у холод,
Так і щастя крізь біль...
Своє щастя щоб вже не втрачати...
Відчиняю весняно серце...

ЧУДАК

Он замечал, что в груди у неё
Не сердце, а просто льдинка,
Он понимал, что в глазах у неё
Даже на солнце снежинки.

Друзья говорили — Ты что в
самом деле?
Нужна ли кому такая гордыня?
Не женщина — мрамор. Глядит
еле-еле.
Попроше ищи, тепло, а не
льдину.

Он отвечал, что она так краси-
ва...
И в то же время так холодна,
Он обещал, что ему бы силы
И... оттаяла бы она.

Забыл обо всех: о друзьях, о
врагах,
Пред ним одна только цель
стояла —
Найти в ней струну, чтобы та в
холодах,
Словно капель весной зазвучала.

Она прогоняла, а он приходил,
Приходил каждый день по-
стоянно.
Она — ноль эмоций, а он любил,
Снежинка моя, желанная ...

Радостным днём для него был
тот,
Когда он однажды с волнением
заметил,
Как дрогнул в глазах холодный
лед
И пальцам пальцы ответили.

Инна Шатарская**ПРОЛІСОК**

У лісі між берізками
З-під вороху листків
Ще тоненькими нитками
Вже пролісок прозрів.
Розкрив свою голівоньку,
Що біла на весь ліс.
Поглянь, моя дівчинонько,
Весну тобі приніс.

ПРО ЛЮБОВ

Любов — не тільки почуття.
Любов — це є ще сила,
Яка підживлює буття
У серці зачерствілім.

*Микола Хорунжий***ВЕСНА ПРИЙШЛА, ВЕРБА
ЗАЗЕЛЕНІЛА**

Радію кожній бруньці на вербі,
Тепер, коли минуло літ багато,
Все-все пригадую, все як було
тоді,
Коли з бабусяю, на призьбі, біля
хати
Раділи сонечку, стрічаючи весну..
Вже пригріває, я в старих чоботях,
Можливо в дідових, трави іще
нема,
В жуках-москаліках обліплені
кілочки,
Дме вітер низовий, прощай зима...
В минулого майбутнє що
попросиш?
Любові попрошу і доброти,
Довіри попрошу, чеснот і ласки...

* * *

Боюсь я нежности в твоих глазах.
Себе не верю и себя боюсь.
И мучает все время страх
И без причины часто — грусть.
В твоих глазах читаю приговор
Себе и юной глупости своей.

А в сердце, — будто вспыхнувший
костер,
Застывший в осени полей.
Мерцает нежностью моя звезда.
А мне все кажется — твои глаза.
И умирают, знаю, навсегда,
Слова, что я должна тебе сказать.

* * *

Ты уходишь, любовь,
Как снежинка, грустя,
Алым всхлипом, как боль,

Тихим шумом дождя,
Яркой зеленью ив,
Соловьиным рассветом...
Светлой грустью ты был,
Растворившейся где-то.

* * *

А время — словно в сказке конь
Быстрее мысли время мчится.
Любовь, как раненая птица,
Вновь в страхе вскинула ладонь.
Она твоей защиты просит,
Как нищий — жаркого огня,
За что ж ты мучаешь меня?
Чтоб в бездну боли снова бро-
силь?

Татьяна Гусак**НОСИТЕ ЖЕНЩИН НА РУКАХ**

В глазах — с чарующей весной,
С улыбкой нежной на устах,
С звенящею в душе струною,
Носите женщин на руках!

Принц на коне вдруг замаячит...
Проскачет мимо впопыхах,
Но наши женщины не плачут,
Ведь мы их носим на руках!

Нередко миллионы баксов
Для женщин — это просто прах,
Когда не только после ЗАГСа
Их нежно носим на руках.

Мужчинам этот навык с малку
Знаком в реальности и в снах:
Не забывай ходить в «качалку»,
Чтоб мог носить их на руках!

А Музу встретишь иль Богиню —
Воспой красу ее в стихах,
С благоговением отныне,
Ее носи лишь на руках!

Владимир Веретнов**ОДА МАЛІЙ БАТЬКІВЩИНІ**

У рідних Карпат високою синь,
Думко моя, прошу, полинь!
Туди, де відкрита просторів краса,
Де сходяться в купу земля й небеса!
Де гори високі й розлогі долини,
І травами вкриті пласкі полонини.
Туди, де ялиць вікових прохолода
І квітне джерельної вроди природа.
Де слухав мелодії — співи пташині
І юним п'янів від квіток черемшини.
Де смикав за коси дівчат і дражнив,
І вперше кохав, і сльозу проронив...
Де звідав глибини всіх істин слов'янських,
Навіки припав до джерел християнських.
Де мріялось, спалось щасливо і солодко,
Сміялося — довго, а плакалося — коротко.
Де руки одні на весь світ — материнські,
А ще найвірніші очі — сестринські.
Де батькове слово — гостріш ятагану,
Предтеча щасливого твого талану.
Де раді з тобою дараб преломити,
Готові тебе від всіх бід боронити.
Туди, де обіцяно зустрічей сонми,
Та їх скасував оцей вік буреломний!
Туди, де ти бажаний став пред порогом
Таким, яким созданий Господом Богом!

ВСЕ ПЕРЕМЕЛЕТЬСЯ

Перемелеться. Все перемелеться!
Відцвіте, пожовтіє, злетить,
Кольоровою ковдрою встелиться
Нині буйно зростаючий лист...
Болю в скроні ще довго стихать,
А душа враз простить і забуде.
Перемелеться доля лиха!
Перемелеться все... й мука буде.

*Світлана Шимон**Антон Кутиркін*

Поетичний розворот підготувала Людмила Рінгіс, голова
правління клубу «Дорогами до прекрасного»

Вітаємо**Вітаємо Василя Макаровича Данюка з 85-річним ювілеєм!**

Вельмишановний і дорогий Василю Макаровичу!

Сьогодні ми маємо щасливу нагоду сердечно привітати Вас із ювілейним Днем народження!

Святкування ювілею — добра традиція, яка дає можливість ще раз пережити яскраві моменти пройденого шляху, оцінити нинішні успіхи, заглянути в майбутнє, серцем торкнутись найбажанішої мрії.

У цей день хочемо висловити глибоку шану за Ваші професійні звершення; висловити щирі слова вдячності за Вашу людяність, порядність, доброзичливість.

Ми горді з того, що працюємо з Вами в одному колективі, та безмежно вдячні долі за можливість спілкуватися з Вами — фундатором соціально-трудового напрямку наукової та освітньої діяльності КНЕУ, провідним ученим-трудовиком.

Ваші переконливі виступи та мудрі поради залишають незабутнє враження й відкривають нові наукові та педагогічні горизонти.

Ми вчимося у Вас самі та навчаємо наших студентів бути відданими справі, поважати людей, любити життя, цінувати кожну мить, проведену в колі рідних та друзів.

Роки наповнили Ваше життя творчими здобутками, повагою колег, розумінням близьких, захопленням Ваших учнів. І ми бажаємо, щоб Ваші знання, досвід та мудрість допомогли ще багатьом знайти свою дорогу в житті.

Зичимо Вам, дорогий наш ювіляре, міцного здоров'я на довгі роки, удачі, радості, натхнення.

Нехай Ваш життєвий шлях і в подальшому буде увінчаний миром і добром.

**З повагою та любов'ю,
колектив кафедри управління персоналом
та економіки праці**

З Днем народження!**Вікторії Товстенко присвячую**

Вікторія — це значить «перемога».

Наймення Ваше також так звучить.

Його дали Вам мама з татом,

Щоб Ви щасливі були,

Щоб Ангел Вас охороняв і вів по праведнім путі.

Природа Вам дала красу,

Господь дав серце золоте.

А щирість, ніжність, доброту

Побачить кожен, а проте...

Не тільки зовнішня краса,

Але й духовність світла й чиста,

Приємна усмішка і погляд променистий

За Вашу доброту і щирість люблять Вас усі.

Вікторія — це розум і краса.

Поезія і проза злилися воедино.

Бажаю Вам, Вікторіє,

Як мати бажає дитині своїй щасливої долі, міцного
здоров'я, друзів вірних і відданих, а від злих і заздрісних —
хай береже Вас Господь!

Колега Н. С. Павловська

З найщирішими побажаннями!

Колектив фінансово-економічного відділу сердечно вітає провідного економіста Тетяну Миколаївну Захарченко з ювілеєм!

За роком рік життя невинно лине,
Дарує весен веселковий час,
У цю прекрасну ювілейну днину
Вітання щирі Ви прийміть від нас!
Хай сонечко світить із ясного неба,
Бажаємо всього, чого тільки треба.
Хай Господь дарує довгого віку,
В усьому удачу і щастя без ліку.
Хай обминають дім Ваш тривоги,
Квітами гарними проляжуть дороги,
Щоб серце Ваше зігрівало тепло,
Щоб завжди в душі відчували добро.
Краси і наснаги, здоров'я без ліку
І ніжності в серці бажаєм до віку!

З повагою, колектив
фінансово-економічного відділу

Вельмишановна Світлано Василівно!

Прийміть сердечні вітання з Днем народження!
Ми захоплюємось Вашою щирістю, турботою про ближнього, повагою до людей та колег.
Ми пишаємось можливістю працювати та бути поруч із Вами.
Досягати разом професійних висот.
Нехай на Вашому життєвому шляху зустрічається лише добро і щастя.
Міцного Вам здоров'я та достатку!

Колектив центру автоматизації
управління університетом

Многіє літа!

У прекрасний зимовий день 17 лютого, коли зима вже відчутно поступається прийдешній весні, свій 70-річний ювілей святкує Аркадій Петрович Заросило!

Його добре знають в університеті, оскільки ще з 1972 року по завершенню навчання у тодішньому Київському інституті народного господарства Аркадій Петрович назавжди пов'язав своє життя із нашим навчальним закладом.

Нині він працює на посаді старшого викладача кафедри обліку в кредитних і бюджетних установах та економічного аналізу.

Колектив кафедри цінує його за чуйність, життєву мудрість, сердечну щирість. Особлива його риса — глибока повага до друзів і вміння дружити.

А ще Аркадій Петрович надзвичайний життєлюб, наділений почуттям власної гідності і високим рівнем логіки та інтелекту.

Шанований нами Аркадію Петровичу! Ми Вас поважаємо, любимо Ваш гумор, дякуємо за колективізм та товариськість і засвідчуємо Вам свою повагу.

Щиро вітаємо Вас з ювілеєм!!! Міцного здоров'я, родинного затишку, успіхів у всіх справах та починаннях. Віримо, що попереду у Вас буде ще багато щасливих років життя, бо Ви його надзвичайно цінуєте.

Ми з ювілеєм Вас вітаєм! Щоб стільки ж раз весна цвіла!
Сьогодні щиро Вам бажаєм здоров'я, щастя і тепла!
Щоб шлях Ваш був такий широкий, щоб мало було перешкод,
Щоб ювілей справляли сотий! Не знали б Ви тяжких турбот.
А ще бажаєм добре жити, щоб внуки вирости — гей раз!
Щоб мали Ви кого любити, і щоб любили міцно Вас!
Щоб було все гаразд в роботі. Вона, звичайно, не проста.
Щоб було все — і «за», і «проти», як компроміс — життя-буття!
Ще раз сердечно Вас вітаєм! Добра Вам зичимо сповна,
Багато світлих днів бажаєм! І довгі, довгі літа...

З повагою, любов'ю і теплом,
колектив кафедри обліку в кредитних і бюджетних установах та економічного аналізу

ПРОФСПІЛКОВІЙ ОРГАНІЗАЦІЇ СПІВРОБІТНИКІВ КНЕУ - 95 РОКІВ!

2017 рік оголошено роком первинної профспілкової організації з нагоди 200-річчя профспілкового руху в Україні.

Для членів профспілки КНЕУ цей рік — подвійно ювілейний, оскільки виповнюється 95 років створення нашої первинки.

Цікаво дослідити, як вона утворилась і як змінювалась її діяльність із плином часу. Від заснування навчального закладу з назвою «Вищі комерційні курси» (1906 р.), згодом реорганізованого у Київський комерційний інститут (ККІ), соціальні питання, зокрема надання матеріальної допомоги працівникам, вирішувало «Товариство опіки комерційною освітою» коштом фонду, утвореного з членських та благодійних внесків. Також існувала Каса взаємодопомоги та Каса допомоги незможним студентам, яка поповнювалась внесками приватних осіб і окремих організацій, зацікавлених у спеціалістах з вищою освітою. Після 1912 р., коли інститут став державним і набув прав юридичної особи, існував інститутський фонд, джерелом поповнення якого була сплата за навчання. За рішенням Опікунської ради допомогу з фонду надавали у найскладніших ситуаціях. Так у жовтні 1915 р., коли в перші дні евакуації до Саратова від нападу астми помер О. Русов, сім'ї було надано допомогу, всі витрати на перевезення й поховання його у Києві взяв на себе інститут. Для ККІ смерть Олександра Олександровича була великою втратою, лише за сім років роботи він стільки зробив для розвитку закладу, що переоцінити цей внесок важко.

В подальших роках умови життя швидко ускладнювались: імперіалістична війна, евакуація, реевакуація, революція, економічна криза через численні зміни влади... І вже йшлося не про разові матеріальні допомоги, а про тотальне виживання. До того ж не стало багатих опікунів-благодійників, та й інститутського фонду також не існувало, оскільки з встановленням радянської влади сплату за навчання скасували. Інститут мав одержувати суми на утримання лише від держави, але грошей у держави не вистачало, враховуючи, що мусила воювати з ворогами. Губпрофсвіта, якій підпорядковувався тоді вже інститут народного господарства (КІНГ), надавала кошти з великими затримками. Восени 1921 р. інститут мав змогу виплачувати утримання службовцям в розмірі 14 відсотків належної суми, весною року 1922 — 9 відсотків. Оголошена ще у 1918 р. надбавка за дорожнечу сплачувалась теж несповна, постійно зменшувалась, а згодом була взагалі відмінена. З 1921 р. викладачі стали одержувати академічний пайок, який за тих голодних часів і стрімкого знецінення грошей допомагав виживати, але вже наступного року він став дуже незначний і розподілявся неакуратно. Та ще важче жилося співробітникам з числа технічного персоналу.

Тож до створення професійної спілки, як рятівного єднання, спонукало саме життя. У лютому 1922 р. відбулися установчі збори інститутської профспілки співробітників. На той час це налічувало 150 осіб викладачів і адмінперсоналу та 65 осіб технічного персоналу. Вирішили залучити до профспілки й студентів. Вже у травні 1923 р. було оформлено 19 профосередків, до яких входило 65 відсотків студентів. Всього на той час після великого призова до армії, чисток та перереєстрацій у КІНГу нараховувалося 1878 студентів (для порівняння — у 1917 році навчалось 6000). Керування профспілкою здійснював обраний Профсекретаріат, який мав відділи: оргвідділ, культвідділ, економвідділ та академвідділ. На жаль, поки не вдалося знайти, хто ж був вперше обраний профспілковим головою.

На цей час вже існував і керівний орган на рівні міста. У грудні 1921 р. у Києві, при профспілці робітників освіти («РОБІТОС»), що вже з 1919 року об'єднувала шкільних вчителів і працівників дошкільних закладів, утворюється Секція наукових працівників (СНП) — професійна організація вчених та

викладачів вищої школи. Очолив цю секцію М. І. Мітіліно, відомий учений-юрист, професор, який читав лекції з права у кількох вишах міста, за сумісництвом працював в органах Наркомфіну УСРР, співпрацював з Нарком'юстом УСРР, очолював комісію Наркомосу УСРР з реформи вищої школи, був членом Київської міської ради. А основним місцем роботи Михайла Івановича на той час був, утворений 1920 р. на базі ККІ, інститут

М. І. Мітіліно

народного господарства, у якому вже тоді обіймав посаду ректора. А взагалі з нашим закладом пов'язаний з 1916 року, коли почав читати лекції зі страхового права, був позаштатним професором, обирався деканом економічного факультету.

Авторитет, професійний рівень, організаторські здібності та глибока обізнаність М. Мітіліно з нагальними проблемами викладачів і науковців стали у нагоді саме на початку становлення Київської СНП при розробці заходів поліпшення матеріального та правового становища працівників вищої освіти й науки, а також співпраці з профспілковими об'єднаннями науковців інших українських міст (Харкова, Одеси, Катеринослава) й підготовки до створення керівного всеукраїнського органу для більш успішного вирішення актуальних профспілкових питань.

Як намагалися покращити матеріальне становище в КІНГу, можна почитати в нарисі історика Б. Курца, колишнього нашого викладача, що висвітлює життя інституту в 1917-1927 рр. Вже у 1922 році поновили платню за навчання, щоправда у значно меншому розмірі. Заняття проводили у вечірні години, аби надати можливість співробітникам і студентам підпрацьовувати вдень на державних підприємствах. А ще приступили до створення власної економічної бази: взяли в оренду млин, 300 десятин землі, та керування будинками. Крім того, сподіваючись на допомогу, встановили дружні зв'язки з різними організаціями: Цукротрест, Сільсоюз та ін., колишні власники яких до революції робили шедри опікунські внески. Інституту були конче потрібні кошти не тільки для матеріальної підтримки працівників, але й для проведення відновлювальних робіт у зруйнованих учбових приміщеннях, і на забезпечення утеплення й освітлення в умовах паливної кризи.

Щодо питання про захист прав працівників, то насамперед профспілки настійливо вима-

гали від адміністрацій організацій і установ узгодження всіх переміщень та звільнень із роботи. Чи завжди добивалися таких узгоджень? Зовсім ні, особливо в роки «чисток від ворожого елементу». Наведу конкретний приклад. Коли декан правничого факультету КІНГу поданням повідомив ректора про те, що викладача М. П. Василенка заарештовано у т. зв. «справі КОЩД», то ніяких узгоджень не знадобилося, наказ про звільнення був підписаний навіть заднім числом... (детальніше див. у газеті «Економіст» №№ 1363-1365 (1-3 за 2012 р.) статтю «Звільнено з числа викладачів як засудженого», автор Л. Рінгіс). До речі, М. Мітіліно на цей час вже не був ректором, незручному керівникові «настійливо порадили» відмовитися від посади за власним бажанням. Тож був професором кафедри торговельно-промислового права, обирався деканом соціально-економічного факультету, з вересня 1927 по лютий 1930 р. обіймав посаду проректора, був деканом фінансово-господарського факультету з жовтня 1928 по квітень 1930 року, до останнього дня життя.

Самі ж профспілки законодавчо закріплених прав не мали ні в 20-ті, ні в 30-ті роки. Визначені Ленінською тезою як «школа комунізму», діяли в рамках партійних постанов та резолюцій. Навіть Конституцією 1936 р. встановлювався виключно сам факт організації профспілок без надання їм будь-яких прав та регламенту суспільної діяльності. А по суті профспілки тримали на своїх плечах всю соціальну сферу, організовували відпочинок і оздоровлення працівників і членів їх сімей, культосвітню та культурно-масову роботу. За їхньою ініціативою будувалися спортивні зали, майданчики, стадіони, організовувалися спортивні гуртки та секції, проводилися спортивні змагання й спартакіади.

У повоєнні роки відбудови народного господарства робота інститутської профспілки розширила свої рамки суто господарськими проблемами: участь у будівництві учбового корпусу тоді вже КФЕІ, та у роботах по озелененню й оснащенню прилеглих територій, і виїзди з допомогою на сільгоспроботи: і льон тріпали, й городину збирали, й кукурудзяні початки чистили, й картоплю сортували. Важливою задачею була організація студентських будзагонів і спорудження власної бази у Тетереві, що круглий рік слугувала тренувальною базою для спортсменів, а влітку забезпечувала оздоровлення співробітників й цікавий відпочинок дітей аж до трагічного 1986 року. І не менш важливим завданням профкому було піклування про забезпечення житлом співробітників інституту.

Поступово за довгі роки зусиллями авторитетних активістів укладалася й законодавча база профспілкового руху. Однак в умовах радянської системи профспілки не могли повною мірою бути незалежними. Пригадався випадок з 70-х років: при обговоренні складного питання на спільному засіданні місцевому й парткому інституту промовила: «Як на мою думку...» Не встигла завершити, як парторг, стукнувши кулаком по столу, суворо запитав: «Хто дав вам право мати свою думку, коли з цього приводу вже є думка парткому?!» Благо, в напруженій тиші одразу ж спокійно пролунало наступне запитання вже від В. Сопка, тодішнього голови профспілки: «А дійсно, поясніть, як сформувалася ваша думка...» Прочитувала всі параграфи й пункти, що регламентували законне рішення...

Цей урок Василя Васильовича засвоїла миттєво й запам'ятала назавжди. У подальших спільних засіданнях свого багаторічного перебування у складі профкому головою житлової комісії зазвичай виступ починала словами: «Закон у подібних випадках вимагає...» Діяльність цієї відповідальної комісії передбачала ведення квартирної обліку, «вибивання» квартир у Київському житловому управлінні, й відстоювання у суді права на повторне заселення, пошуки житлових кооперативів, які могли взяти в доло, і навіть розробку «По-

ложення про надання матеріальної допомоги з ректорського фонду». На початку 90-х років припинилося забезпечення організацій житлом за долевою участю будівництва через відсутність відповідної статті у бюджеті міста. Інститутський квартирний облік переведено до Радянської райради та два будинки відомчого житлового фонду, згідно урядової постанови, передано на баланс органів місцевої влади.

У 80-х роках життя в інституті вирувало у формі змагань факультетів. Обговорення ходу змагань проводили на засіданнях ректорату, парткому й профкому. Підведення результатів і затвердження списку переможців, які мали отримати премії, грамоти, подяки та інші відзнаки й нагороди, бувало тривалим і емоційним. Нерідко залишалися невдоволені необ'єктивністю. Вихід із складної ситуації віднайшов Г. Ткаченко, який на той час очолював виробничу комісію профкому. Григорій Григорович запропонував науковий підхід, розробив систему абсолютних і відносних показників оцінки результатів по різних напрямках діяльності факультетів: навчальної, наукової, культурно-масової, спортивної. Наступним кроком розробили алгоритм і написали програму проведення обчислень на ЕОМ, а також затвердили порядок і форми подачі вихідних даних від факультетів і підрозділів. Відтоді підведення результатів інститутських змагань проходило організовано й спокійно.

Становлення Незалежної України співпало з глибокою соціально-економічною кризою, обвальною інфляцією, заборгованостями по зарплаті. В умовах спорожнілих полиць магазинів побутова комісія профкому організовувала для працівників доставку продуктових наборів, завезення з підшефних сільгоспів картоплі та інших овочів для заготовок на зиму. Профспілки міста вживали всіх заходів для покращення ситуації. У разі необхідності навіть вдавалися до участі у акціях протесту й пікетувань владних установ.

Змінюються часи, зміщуються акценти в діяльності профспілки. Сьогодення тепер регулярно висвітлює сторінка профкому на університетському сайті, а от 95-річна історія діяльності, цікава й насичена конкретними справами та іменами активістів, ще потребує свого дослідника. Адже цікаво, коли і як змінювалась назва керівного органу, і коли профспілка студентів стала окремою первинкою. Скільки необхідного й корисного зроблено в цілому для організації та для окремих її членів, скільки співробітників вдячних профспілці за підтримку й допомогу при вирішенні складних життєвих ситуацій. Думаю, варто створити, хоч би на сайті КНЕУ, галерею портретів профспілкових лідерів, які (донедавна на безоплатній основі) паралельно з основною роботою викладача брали на себе тягар хоч і почесної, але такої відповідальної й нелегкої посади. Тільки з 70-х років що посаду обіймали: М. В. Бочарова, О. В. Антонень, О. П. Крикун, В. В. Сопко, Ю. Г. Кривоносов, М. С. Руденко. У 2015 р. профспілковим лідером обраний Б. С. Стеценко. А взагалі в історію профспілки вписано чимало імен яскравих та авторитетних особистостей.

Як керівник клубу «Дорогами до прекрасного», хочу висловити щиру вдячність від імені клубу за прекрасні враження від поїздок, які вдалося здійснити за фінансового сприяння профспілки. А поїздили ми за майже 50 років існування клубу не тільки по містах і містечках України, найцікавіших місцях республік колишнього Союзу, а здійснювали навіть закордонні подорожі. А ще хочу побажати теперішньому активу свідомості та успіхів у вирішенні завдань, які ставить перед собою профспілка.

**Л. Й. Рінгіс, голова правління клубу
«Дорогами до прекрасного»,
член Національної спілки
журналістів України**

Науковий геній Довнар-Запольського

14 червня 2017 року виповниться 150 років від дня народження визначного вченого та педагога, засновника нашого університету — Митрофана Вікторовича Довнар-Запольського. Сьогодні наша розповідь про надзвичайно талановиту та оригінальну людину — першого ректора КНЕУ.

УЧЕЇНЬ АНТОНОВИЧА РОДОМ З БІЛОРУСІ

Довнар-Запольський був справді цікавою особистістю — визначним науковцем та популяризатором вищої освіти, виступив-

Диплом М. В. Довнар-Запольського про закінчення Університету св. Володимира (1894 р.)

ши засновником кількох вишів в Україні, Азербайджані та Білорусії. Він народився 1867 р. у Білорусі, в дворянській родині. Коли майбутньому засновнику університету виповнилося 18 років, його батьки переїхали до Києва, де він мешкав (з перервами) майже половину свого життя — до 1920 року. У Києві Митрофан Вікторович здобув середню освіту, закінчивши Першу київську чоловічу гімназію. А потім і вищу, навчаючись на історико-філологічному факультеті Університету св. Володимира, а нині — Київського національного університету імені Тараса Шевченка — з 1890 по 1894 роки. В університеті він став учнем всесвітньо відомого вченого-історика В. Б. Антоновича, який у своїх історичних студіях значну увагу відводив економічному аспекту. Тож Довнар-Запольський сформувався саме як дослідник господарської історії східноєвропейських країн.

ВІДФОЛЬКЛОРУ ДО ЕКОНОМІКИ

Ще будучи гімназистом Митрофан Вікторович почав друкуватися. Спочатку сферою його інтересів був фольклор та етнографія загалом. Потім він переключився на історичні дослідження. Але з кінця 1890-х рр. провідною темою досліджень стала економічна історія та міжнародні

економічні відносини. На початку XX ст. він видав кілька книжок, що стали першими підручниками з історії господарства в Україні, були відзначені урядовими нагородами та дозволені до використання у навчальних установах різних відомств. Також Довнар-Запольський став автором фундаментальних праць з економічної історії, які фактично започаткували наукове вивчення цієї галузі в Україні. Зокрема, його праця «Державне господарство Великого князівства Литовського при Ягеллонах» (1901 р.) стала найбільш фундаментальним дослідженням з історії господарського комплексу на українських землях у XV—XVI ст. Не меншу увагу приділяв і вивченню історії сільського господарства XVII—XIX ст., зокрема еволюції статусу селянства та впливу цих процесів на успіхи в аграрному секторі.

Диплом М. В. Довнар-Запольського про присвоєння ступеня магістра російської історії за захист дисертації (1901 р.)

ПОЧАТОК ЕКОНОМІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

У 1906 р. Довнар-Запольський відкрив перший в Україні і другий у Російській імперії ВНЗ економічного профілю — Київські вищі комерційні курси, що згодом трансформувалися у Київський комерційний інститут, а сьогодні усім відомі, як Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана. Він очолював заклад від вересня 1906 по березень 1917 року.

Його зусиллями вдалося зібрати

М. В. Довнар-Запольський (1904 р.)

кошти на придбання земельної ділянки для спорудження власного навчального корпусу інституту. У 1912 році перший керівник університету домігся, щоб курси визнали повноцінним вишем, а потім зрівняли у правах із державними закладами.

ТЕОРІЯ НА ПРАКТИЦІ

Довнар-Запольський виступав за тісний зв'язок теорії і практики в економічній сфері, а тому започаткував виробничу практику студентів-економістів. При цьому студенти отримували можливість на тривалі закордонні відрядження задля наочного вивчення економічного розвитку інших країн. Увага до практичної складової господарських відносин виявилась і в тому, що ректор був одним з ініціаторів заснування першої в Україні торгової палати. Також Довнар-Запольський був одним із найбільш активних розробників реформ у сфері економічної освіти в Російській імперії. Для цього вивчав іноземний досвід, особливо німецький, та видавав відповідну навчально-методичну літературу.

Сприяв зосередженню в стінах Київського комерційного інституту найкращих фахівців у сфері економічних та інших наук. Зокрема, саме завдяки Довнар-Запольському у стінах нашого університету розпочав свою науково-педагогічну діяльність такий всесвітньо відомий вчений-економіст як Є. Є. Слуцький; а також один з найкращих фінансистів Російської імперії — Л. М. Яснопольський. Завдяки зусиллям Довнар-Запольського наш навчальний заклад вцілів у буремні роки Першої світової війни і продовжував свій розвиток.

ЕРА НОВИХ ВИШІВ

Навесні 1917 року революційно налаштоване студентство, серед якого переважали популістські елементи, підтримувані окремими викладачами, які мали особисту неприязнь до Довнар-Запольського, не допустило його до участі у виборах на посаду ректора Київського комерційного інституту.

Але педагогічної діяльності він не полишив, продовживши викладати економічну історію та спекури. У 1917 році Довнар-Запольський ініціював заснування у Києві першого в Україні Археологічного інституту і став його директором. Цей виш готував професійних археологів, архівістів та бібліотечних працівників. Наступ більшовиків на Україну наприкінці 1919 року змусив Довнар-Запольського евакуюватися до Криму. Попри те, що у Криму він пробув менше року, і тут встиг взяти участь у заснуванні першого на півострові університету — Таврійського, а також розробив план заснування ще одного вишу — Керченського університету.

З Криму Довнар-Запольський, вочевидь, планував емігрувати до якоїсь із західноєвропейських держав, але не зміг цього зробити через хворобу і тому мусив залишитися у Криму під час його окупації більшовиками. Потрапив до в'язниці і лише дивом врятувався та навіть зміг повернутися до наукової праці внаслідок тимчасової лібералізації більшовицького режиму. У 1920-1922 роках Митрофан Вікторович працював професором Харківського університету та Харківського Інституту народного господарства, а також консультантом Наркомату зовнішньої торгівлі УСРР.

У 1922-1925 роках Довнар-Запольський брав участь у заснуванні першого у Закарпатті університету: був проректором Бакінського університету, а також очолював кафедру історії господарства у цьому виші. Водночас продовжував активну наукову роботу — в першу чергу досліджував проблеми ринкової економіки та ціноутворення в роки НЕПу.

Восени 1926 р. Довнар-Запольський переїхав до Мінська, де став одним із професорів першого білоруського університету — Мінського університету.

В останній період життя мешкав у Москві, де був професором Тимирязівської академії, а також викладав у Інституті народного господарства ім. Плеханова та став дійсним членом Інституту історії АН СРСР. Його смерть у 1934 році була значним чином спричинена політичним цькуванням, так само як і «забуття» зумовлене тим, що його наукові погляди не відповідали ідеологічній доктрині радянського політичного курсу.

СПАДОК ДОВНАР-ЗАПОЛЬСКОГО

Попри відносно нетривалий життєвий шлях — вчений прожив 67 років — він встиг зробити надзвичайно багато у різних напрямках наукової діяльності та на освітній ниві. Його наукові доробки різнобічні й нараховують понад 200 праць. Це, насамперед, фундаментальні роботи з історії,

зокрема економічної, України, Білорусі та Росії, етнографічні розвідки, публікації архівних матеріалів, дослідження з сучасного стану та перспектив розвитку аграрного сектору, міжнародних економічних відносин та зовнішньої торгівлі України й Білорусі. Також йому належали і перші у Російській імперії підручники з економічної історії. Він брав активну участь у розвитку системи економічної освіти, ініціював низку нововведень. В практичній площині треба згадати, що саме Довнар-Запольський стояв біля витоків налагодження міждержавних відносин між Україною і Білоруссю у зв'язку з відновленням їх політичної незалежності на початку XX століття, брав участь у заснуванні Української торгової палати. Особливої уваги й детального вивчення потребує такий малодосліджений аспект науково-педагогічної спадщини цього визначного вченого, як започаткування власної наукової школи.

НЕЗАСЛУЖЕНЕ ЗАБУТТЯ

Одразу ж після смерті його наукова спадщина була фактично заборонена радянською владою, а його учнів репресували. Таким чином, постать видатного науковця була незаслужено забута. Найбільш показово це виявилось на долі його дітища — Київського національного економічного університету, де його ім'я по сьогодні жодним чином не увічнено. Навіть у топографії Києва одна з вулиць названа на честь його сина Всеволода Довнар-Запольського, який «відзначився» лише тим, що був активним членом більшовицької партії і загинув у двадцятирічному віці, ймовірно, вбитий тими ж таки більшовиками. І нагомість жодного пам'ятника чи меморіальної дошки на згадку про його великого батька. Тож що кричущо несправедливість потрібно негайно виправляти. І цього річного ювілей чудова нагода здійснити кроки у цьому напрямку.

ПРИКЛАД ДЛЯ НАСЛІДУВАННЯ

Перший ректор Довнар-Запольський фактично створив наш університет і забезпечив фундамент для його успішного існування в подальшому. Саме ним було залучено до викладання у нашому університеті плеяду талановитих науковців, створено потужну матеріально-технічну базу: придбано комплекс споруд в центрі Києва, які потім розбудовувались; проводилась надзвичайно зважена політика відносно студентства, що забезпечило найвищі показники вступу абітурієнтів до Київського комерційного інституту, порівняно з усіма тогочасними київськими вишами.

А. І. Чуткий, доктор історичних наук, професор кафедри історії та теорії господарства, директор Музею історії КНЕУ

СПОРТ

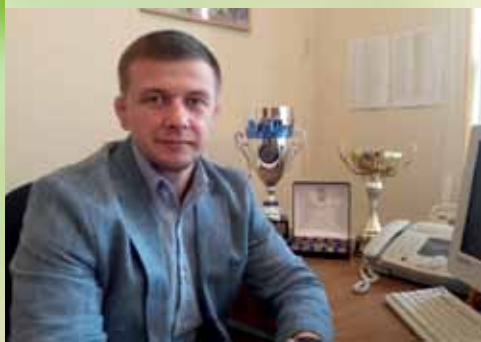
Фізкультурно-спортивний комплекс "Економіст"

Дозвілля

У здоровому тілі – здоровий дух!

В умовах нестабільної економічної, політичної та соціальної ситуації лишаються суспільні цінності, значення яких важко переоцінити. Однією з них є фізкультура, яка має велике значення у формуванні особистості. Отож улюблений вираз римлян – «У здоровому тілі – здоровий дух» – ніколи не втратить своєї актуальності. І наші студенти й викладачі тому підтвердження.

Здобувати знання й оволодівати сучасними технологіями складно без гарної фізичної форми і міцного здоров'я. А домогтися цього можна, регулярно займаючись фізкультурою та спортом. На кафедрі фізичного виховання ДВНЗ «КНЕУ ім. В. Гетьмана» впевнено рухаються у напрямі вдосконалення студентського спорту та спорту вищих досягнень. Понад 3,5 тисячі студентів займаються у різноманітних секціях та захищають честь університету у складі збірних команд.

ОЗДОРОВЛЕННЯ ТА СПОРТ

Викладачі кафедри фізичного виховання працюють за двома напрямками: оздоровчим та спортивного вдосконалення.

Оздоровлення включає 13 видів рухової активності й нараховує понад 3 тисячі прихильників як серед студентів, так і серед аспірантів. Отож, у нас є:

- футбол;
- волейбол;
- плавання;
- баскетбол;
- шейпінг;
- пілатес;
- йога;
- настільний теніс;
- атлетична гімнастика;
- шахи;
- шашки;
- роликові ковзани;
- оздоровча аеробіка.

СПОРТИВНЕ ВДОСКОНАЛЕННЯ

Нині у КНЕУ на кафедрі фізичного виховання ми маємо 7 збірних команд, в яких займається більш ніж 100 студентів. У нас є:

- жіночий волейбол;
- чоловічий баскетбол;
- чоловічий футбол;
- танцювальна аеробіка та фітнес;
- плавання;
- легка атлетика;
- атлетична гімнастика.

НАШІ ПЕРЕМОГИ

За 2016 та початок 2017 року студенти наших збірних взяли участь у 20 змаганнях різного рівня складності:

Атлетична гімнастика (класичний жим лежачи) – 1 місце Кубку України.

Баскетбол – 6 місце на змаганнях Всеукраїнської баскетбольної ліги, 4 місце у змаганнях Ліги героїв й 7 місце на Кубку СПА.

Волейбол – 4 місце на Чемпіонаті загальної ліги Києва, у кубку зальної ліги столиці ми вийшли в 1/4 фіналу та стали переможцями першості Шевченківського району Києва та призерами столичної Універсиади.

Футбол – 5 місце на першості Києва, на кубку рідного міста вийшли у 1/4 фіналу, стали переможцями турніру ім. В. Лобановського серед вищів столиці.

Танцювальна аеробіка – 3 місце на міжнародному турнірі, 5 місце на Чемпіонаті Києва, 2 місце на Чемпіонаті серед студентської молоді.

Легка атлетика – брали участь у пробігу під каштанами та всеукраїнському марафоні.

Плавання – 4 місце на першості Києва.

ПЕРШІСТЬ КНЕУ З ПЛАВАННЯ

У 2016 році на базі ФСК «Економіст» вперше провели відкрити першість КНЕУ ім. В. Гетьмана з плавання. Змагання вдалися на славу та, як зазначили гості і учасники, пройшли на високому рівні, а наша команда студентів посіла перше загальнокомандне місце!

ГОРДІСТЬ УНІВЕРСИТЕТУ

Студентська футбольна команда заслуговує на особливу відзнаку. Наші хлопці у червні 2016 року змогли пробитися у фінал кубку Лобановського, де перемогли сильну команду з університету Драгоманова, тренером якої, до речі, є прославлений футболіст Динамо – Олексій Олександрович Михайличенко. Не меншої уваги варті дівчата волейбольної збірної, які виступили на престижному турнірі в Німеччині й посіли 5 місце серед 13 команд-претендентів.

Гордість нашого університету – майстер спорту міжнародного класу, чемпіон світу з пауерліфтингу, випускник факультету МЕІМ – Андрій Батуркін! У тандемі зі своїм тренером, завідувачем кафедри фізичного виховання Михайлом Валерійовичем Дудком, готує молоде покоління.

СПАРТАКІАДА «ЗДОРОВ'Я»

Кожен рік ми проводимо комплексну спартакіаду університету серед студентів та професорсько-викладацького складу. Й, повірте, викладачі КНЕУ не пасуть задніх. Особливо хочеться відзначити декана ФЕФ – Володимира Кириловича Хлівного – не всякий наш збірник зможе наздогнати пана Володимира на футбольному полі. Вправними спортсменами показали себе

професори Михайло Іванович Діба та Олександр Олександрович Єранкін, доценти Євген Юрійович Данилюк та Юрій Володимирович Василен. Активно змагався універсальний спортсмен – доцент Андрій Любомирович Пастернак, та й голова профспілки Богдан Станіславович Стеценко не відставав. Доцент Олександр Володимирович Садовник, старший викладач Дмитро Юрійович Циплюк, аспірант кафедри фінансів Денис Сергійович Зозуля та інші викладачі брали участь у змаганнях серед команд установ, підприємств та організацій, розташованих на території Шевченківського району Києва та посіли 2 місце.

ВИКЛАДАЧІ КНЕУ В ЄВРОПІ

Старший викладач кафедри фізичного виховання Валерій Анатолійович Кузнецов у липні 2016 року захищав честь нашого університету на Європейських іграх серед викладачів вищих навчальних закладів у болгарському місті Варна. У змаганнях з настільного тенісу Валерій Анатолійович увійшов до першої лідерської п'ятірки, посівши заключне 5 місце.

СПОРТИВНІ ПРИСТРАСТІ

У великому колективі КНЕУ є люди, які не просто люблять спорт і займаються своїм здоров'ям, але й допомагають у проведенні змагань, придбанні спортивного інвентарю і призів. Ми дуже вдячні професору, доктору економічних наук Дмитру Григоровичу Лук'яненку, який щодня о 6 ранку тренується у басейні спорткомплексу «Економіст» і знаходиться у чудовій фізичній формі. Широ дякуємо проректору Тетяні Євгенівні Оболенській, яка любить пілатес, головному бухгалтеру Лілії Петрівні Коритник, начальнику фінансового відділу Людмилі Григорівні Кузьменко. Багато допомагає друг кафедри фізкультури, за тата спортсменка – голова студентської профспілки Ольга Анатоліївна Чабанюк, найактивніший спортсмен декан ФЕФ Володимир Кирилович Хлівний, голова профкому Богдан Станіславович Стеценко, а також декан ФЕАПК Михайло Миколайович Коцупатрий.

Кожна розсудлива людина хоче жити довго і щасливо. Тож потрібно дбати про здоров'я, бо його не купити й не отримати в дар. І будь-який інтернет-магазин у цьому питанні безсилий. Подумайте, чи все можливе ми робимо для збереження свого здоров'я? Можливо, варто більше рухатися, бо ж рух – це найкращий друг довголіття. Спорт допоможе впоратися з нервовими розладами, хворобами, проблемами у навчанні, на роботі і вдома. Адже часто походу до лікаря можна уникнути, якщо регулярно займатися фізкультурою, і, звісно, правильно будувати свій спосіб життя!

М. В. Дудко,
завідувач кафедри фізичного виховання

